בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א**', **י"ד** ב**שבט** תשס"ב (**27** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב ושמח!

בפרשת "**בשלח**" שאותה קראנו בתורה אתמול בשבת, מוזכרת גם מתנת ה"**מן**", הלחם שאכלו בני ישראל למשך 40 שנותיהם במדבר: [שמות ט"ז 35] "**ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת, את המן אכלו עד בואם אל קצה ארץ כנען.**"
לכאורה, יש מקום לשאול: אם במדבר זכו ישראל להשגחה כזו ולניסים כאלה, בארץ-ישראל שהיא [דברים י"א 12]: "**ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיניי ה' אלקיך בה מר[א]שית השנה ועד אחרית שנה.**" לא כל שכן שראויים היו בני ישראל לנסים כאלה?
אבל, עם כניסת בני ישראל לארץ-ישראל פסק המן: [יהושע ה' 12] "**וישבות המן ממחרת באכלם מעבור הארץ ולא היה עוד לבני ישראל מן, ויאכלו מתבואת ארץ כנען בשנה ההיא.**"
האם הכניסה לארץ היא ירידה בדרגה חו"ח?
אך, באמת, הכניסה לארץ היא **עליה בדרגה**! הנסים שנעשו במדבר לא פסקו כל הזמן ההוא למרות העליות והירידות במידת קרבת עם ישראל אל ה' יתברך, כיוון שמטרתם היתה לקיומו של העם במקום ובמצב לא טבעי! (לכל מי שחפש ראיות מוחשיות להיותם של בני ישראל במדבר סיני ולא מצאו – חבל להם על כל המאמץ. כל קיומנו במדבר היה מעשה נס, ולא מהטבע כפי שאנחנו מכירים אותו. כל מסלול מסעינו מיציאת מצרים ועד בואנו לארץ כנען גם לא היה מדבר. הרי, מה אכלו כל הצאן והבקר? הם לא קבלו מן! אלא שכל התנאים החומריים והרוחניים כאחד היו שונים ממה שאנחנו מכירים היום.)
כך היה מצבנו במדבר.
לא כן בארץ-ישראל. בארץ הקשר בין הקב"ה לעם ישראל הוא קשר **דינמי ומשתנה** בהתאם להתנהגותו של עם ישראל, או כפי שאנחנו אומרים בתפילת "קריאת שמע": [דברים י"א 13 – 17]: "**והיה אם שמוע תשמעו אל מצותיי אשר אנוכי מצווה אתכם היום לאהבה את ה' אלקיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם. ונתתי מטר ארצכם בעתו ... ואספת דגנך ותירשך ויצהרך. ... הישמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם. וחרה אף ה' בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר ה' נותן לכם.**" יחס זה של שכר ועונש הוא **יחס קרוב יותר** מאשר נס קבוע ש**אינו** תלוי במצב הרוחני של העם. [מתוך דברי תורה שנשמעו בשבת]

***

ברוח זו, היום, **י"ד בשבט**, בשנת תרפ"ד (5684-1924), התקיימה **הוועידה הארצית הראשונה למען תוצרת הארץ**. הוועידה דרשה להתנות את העזרה הכספית הניתנת ע"י קרנות ציוניות בשימוש בתוצרת הארץ. הוחלט להקים וועדה שתדאג לשיפור המוצרים של התעשייה הקיימת ולהרחבתה. כן הוטל על הוועדה לדרוש מההנהלה הציונית להקים בנק לחקלאות ולסייע לבנק לתעשייה ולבנק למלאכה. [כרונולוגיה לתולדות היישוב היהודי בא"י]
החקלאות ועובדי האדמה סימלו יותר מכל ענף אחר את שיבת עם ישראל לארצו, את חידוש החיים הלאומיים ואת המפעל הציוני בארץ... הדחף העיקרי להמשך התהוות החקלאות היה רעיוני ולאומי. היישובים החקלאיים יצרו את הרצף היישובי ואת הנוכחות היהודית בארץ-ישראל ובטאו את זיקתו של

"...**ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע.**" [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **י"ד** ב**שבט** תשס"ב (**27** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

העם לאדמה ולארץ. הם היו חלק בלתי נפרד ופועל יוצא מנסיונות ליצור צורות קיום חדשות, המבוססות על שיתוף ועזרה הדדית, עבודה עצמית ושוויון. [ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל